

Cultura

Èpics Mishima

28/06/10 02:00 - ARBÚCIES - [XAVIER MERCADÉ](#)

El PopArb va viure aquest cap de setmana una de les edicions més memorables dels seus sis anys d'existència. No només per haver arribat al límit de la seva capacitat (unes 5.000 persones en les dues jornades), sinó perquè ha estat "tremendament positiu gràcies a la gran complicitat emocional que hi ha hagut entre el públic i el festival", segons reconeix Marc Lloret, un dels organitzadors del festival d'Arbúcies.

Les dues jornades d'intensa celebració musical han transcorregut sense cap incident digne de menció i tot l'èxit se l'han emportat una encertada programació i un moment en què el pop facturat al país té una acceptació creixent: "No ens obsessiona créixer, no és el nostre objectiu, preferim intentar que, gràcies al PopArb, els grups puguin sortir de Catalunya", com ha passat amb la col·laboració entre els Anímic i el músic Texà Will Johnson, que van segellar amb èxit la primera producció pròpia del festival.

De tota manera, el festival ja està treballant en una ampliació de l'espai en unes naus (el Centre d'Arts Escèniques Naus Ayats) que hi ha al costat de Can Cassó i que canviarà la disposició dels escenaris: "Serà un espai polivalent dedicat a la creació artística i també un petit auditori" que permetrà reforçar la programació del festival.

Amb els seus sis anys d'existència, el festival ja té arrelades algunes tradicions. Potser la més celebrada són els concerts de grups a mitja tarda a l'idíl·lic espai del Gorg Nou, envoltats d'arbres, rius i natura. És aquí on els grups Aias i Fred i Son van presentar un repertori naïf i innocent, força verd, sobretot en el primer grup, però amb idees i frescor.

Triomf de Very Pomelo

En aquest escenari els que van triomfar de debò van ser Very Pomelo, malbaratant glamur d'extraradi amb una mescla excitant en què caben el *rockabilly*, la rumba, la cançó francesa i el rock sense adjectius. Ja a darrera hora de la tarda, a la terrassa del bar Can Torres, la cantautora Maria Rodés va mostrar les seves cançons acurades i gairebé bucòliques a un públic àvid de noves sensacions sonores.

Ja a la nit, i en els dos escenaris de Can Cassó, el PopArb va demostrar que també és gairebé l'únic festival que pot programar cantautors de Solsona (Roger Mas) o de la Bisbal (Sanjosex) a les hores de màxima audiència i a l'escenari principal, i a sobre triomfar amb l'aprovació del públic.

Roger Mas va ser conscient que aquell no era l'espai ni l'auditori per a un concert intimista i va decidir tirar pel dret amb el seu cançoner més pop i brillant, i deixar per a un altre moment i un altre espai *Les cançons tel·lúriques* i les cites de Verdaguer. Tota una lliçó de *savoir-faire* elegant i punyent que el va convertir en una de les fites qualitatives de l'edició.

L'empordanès Sanjosex també va aconseguir que la gent cantés, i fins i tot ballés, un repertori que a poc a poc va calant entre el públic. Els vilanovins La Brigada van mostrar el seu repertori elegant i les noves cançons del disc *Les paraules justes* en un directe cada cop més convincent.

Will Johnson, acompanyat pels Anímic, van construir tota una catedral d'emocions en què es van assemblar el repertori de la banda de Collbató amb cançons de Centro-matic i South Sant Gabriel, començant amb l'artista de Texas cantant en català *Les fulles fan d'ocell*. Aquesta va ser la primera producció pròpia del festival i al mateix temps el primer convidat de fora dels Països Catalans que passa pel certamen d'Arbúcies.

Mishima portaven ja ben rodades les cançons del seu darrer treball, *Ordre i aventura*, i en el seu concert van anar encadenant èxit rere èxit davant l'eufòria desfermada d'un públic que els ha convertit en icones del festival. Amb aquest nou treball, David Caraben i els seus han acabat traspasant les barreres que els separen de l'*underground* al gran públic i oferint concerts en què l'èpica no està gens barallada amb la senzillesa acústica.

Al seu costat, la proposta vigorosa i fresca de Mujeres es va quedar curta, però força meritòria, mentre que els Pinker Tones van tancar la nit de concerts presentant la seva nova formació i el nou format de grup, en què abandonen les taules de mescleres i els plats i es mostren en un format més orgànic i ortodox.

Darrera actualització (Dilluns, 28 de juny del 2010 02:00)

David Caraben, líder de Mishima.
Foto: Xavier Mercadé.

Publicat a

[Avui Catalunya](#) 28-06-2010 Pàgina 39